

ROKOTIES DZIĻĀK

6. ČETRAS LIELAS IMPĒRIJAS

Pravietis Daniēls dzīvoja Babilonijas¹ impērijas laikā, kuras varas virsotne ilga no 612. līdz 539. gadam pirms Kristus. Pēdējais Babilonijas ķēniņš bija Nabonīds, taču viņš lielu daļu laika galvaspilsētā Babilonā neatradās, tāpēc viņš 553. gadā kronēja savu dēlu Bēlšacaru par ķēniņu un līdzvaldītāju. Nākamajā gadā Daniēlam tika dots ievērojams sapnis, kas pēc Asīrijas bojāejas Vidējos Austrumos paredzēja četru lielu impēriju rašanos un krišanu.

Līdzīgs sapnis tika dots arī Babilonijas ķēniņam Nebukadnecaram viņa valdīšanas otrajā gadā (Daniēla 2: 1-45). Šajā sapnī četras pasaules mēroga impērijas tika ainotas ar tēlu, kas veidots no dažādiem metāliem.

Apmēram piecdesmit divus gadus vēlāk Dievs Daniēlam deva pravietisku sapni. Daniēls joprojām dzīvoja Babilonā. Atceroties savu sapni, viņš rakstīja: „Bābeles ķēniņa Bēlšacara pirmajā valdīšanas gadā Daniēls redzēja sapni. Guļot gultā, viņš redzēja parādību. Pēc tam viņš pierakstīja visu, kas sapnī svarīgs. Daniēls teica: „Nakts parādībā es redzēju – lūk, četri debesu vēji sabango lielu jūru, un no jūras nāk ārā četri lieli zvēri, kas viens otram nav līdzīgi.”” (Daniēla 7: 1-3)

KĀ IZSKAIDROT BĪBELES PRAVIETOJUMU?

Šis ir simbolisks sapnis, taču simbolu nozīmes iztulkošanā mums jāturas pie kāda svarīga principa: Bībelei pašai sevi ir jāizskaidro. Minēšana un fantazēšana jāizslēdz. Kad Bībele lieto pravietisku simbolu, kas netiek tūlīt pēc tam paskaidrots, mums tā nozīme jāmeklē citā Rakstu fragmentā. Nirnbergā, Vācijā, vecajā pilsētas valdes ēkā jeb rātsnamā ir Daniēla 7. nodaļā minēto zvēru akmens veidojumi, kas vedina domāt, ka šie skaidrojumi tiek izprasti jau vairākus gadsimtus.

ČETRI LIELI ZVĒRI

Daniēls redzēja no jūras iznākam četrus lielus zvērus. Pravietis šeit nepaskaidro jūras nozīmi, taču, ja mēs pievēršamies Atklāsmes grāmatai, atrodam šī simbola skaidrojumu.

Tur Jānim tika rādīta „netikle, kas sēž uz dziļajiem ūdeņiem.” (Atklāsmes 17: 1) Piecpadsmītajā pantā viņam tika teikts, ka „ūdeņi, ko tu redzēji, kur sēž netikle, tie ir ļaudis un ļaužu pūļi, tautas un valodas.” Ja šis ir „daudzo ūdeņu” izskaidrojums Jāņa redzējumā, mēs varam pieņemt, ka Daniēla redzēto ūdeņu simbols arī nozīmē tautas un cilvēkus.

¹ Valsts nosaukums Babilonija un tās galvaspilsētas nosaukums Babilona latviešu Bībeles tulkojumos tradicionāli tiek aizstāts ar vārdu Bābele.

Vēji, kas saviļņo jūras ūdeņus, varētu ainot karus un konfliktus starp šīm tautām. Dievs Jeremijam teica: „Es nesīšu pār Ēlāmu četrus vējus” (Jeremijas 49: 36), un 37. pantā Dievs izskaidro, ko viņš ar šiem vējiem ir domājis: „Es tiem sūtīšu pakaļ zobenu”.

Daniēlam tika skaidri pateikts, ko četri lielie zvēri pārstāvēja. „Četri lielie zvēri ir četras valstis, kas radīsies uz zemes.” (Daniēla 7: 17)

Tātad mums ir pravietojums par četrām lielām valstīm, kuras nāks pie varas karu un konfliktu rezultātā. Atlicis tikai noskaidrot, kas tās ir par valstīm.

LAUVA AR ĒRĢĻA SPĀRNIEM

„Pirmais bija kā lauva ar ērģļa spārniem.” Dažiem tūlīt var nākt prātā britu (vai pat Latvijas ģērboņa) lauva, taču tā būtu minēšana. Atcerieties, ka simbolu skaidrošana mums jāmeklē pašā Bībelē!

Pravietis Jeremija redzēja tādu lauvu. Aprakstot Babilonijas armiju tuvošanos, viņš teica: „Lauva no biezokņa iznācis, tautu nīdētājs devies karā, iznācis no savas vietas, lai izdeldētu tavu zemi.” (Jeremijas 4: 7) Spārni simbolizē Babilonijas iekarojumu ātrumu: „Viņa zirgi par ērģļiem ātrāki”. (13. pants)

Senā Babilona lauva bija izvēlējusies par valsts simbolu. Mūsdienu arheologi, rokoties šīs lielās pilsētas drupās, ir atraduši akmens lauvu, kas stāv pār pakritušu cilvēku. Lielākā daļa senās Babilonas dārgumu ir izvesti uz lielākajiem pasaules muzejiem, bet akmens lauva ir atstāta uz vietas, kļūdamā par galveno mūsdienu Babilonas simbolu.

Laikā, kad Daniēls saņēma šo zīmīgo sapni, Babilonija jau bija izcīnījusi savu pārākumu reģionā. 612. gadā pirms Kristus babilonieši Nabopolasara vadībā iekaroja un iznīcināja Ninivi, Asīrijas impērijas galvaspilsētu. 605. gadā Babilonijas armijas sakāva asīriešu armijas pārpalikumu, kā arī iekaroja Jeruzālemi. Lauva ar ērģļa spārniem jau valdīja pār tautām un ļaudīm, ko ainoja jūras ūdeņi.

Taču tālāk Daniēls redzēja, ka „tam izrāva spārnus, un tas kā cilvēks piecēlās uz divām kājām, un tam tika dots cilvēka prāts.” (Daniēla 7: 4). Tam vairs nebija ar ērģļa spārniem skrejošā lauvas varas - palika tikai cilvēka spēks.

Babilonijas valdnieks Nebukadnecars sapņoja par pilsētu, kas nekad netiks iekarota, un dinastiju, kura nebeigsies. Militārā pārākuma mērķi viņš sasniedza ar spārnota lauvas spēku un ātrumu. Taču tikai divas paaudzes vēlāk viņa izvirtušais mazdēls Bēlšacars ar savu augstmaņu tūkstoti rīkoja neprātīgas dzīres laikā, kad persieša Kīra karaspēks bija lielo pilsētu aplencis. „Tajā pašā naktī kaldiešu ķēniņš Bēlšacars tika nokauts.” (Daniēla 5: 30)

ŠĶĪBAIS LĀCIS

„Otrs zvērs bija kā lācis. Tas bija pa pusei paslēpies”. (Daniēla 7: 5) Babilonijai sekojošā impērija bija Medopersija, kas precīzi ainota ar lāci, kuram viena puse augstāka par otru. Šai valstij bija divas sastāvdaļas. Sākumā virsroka bija mēdiešiem. Pirmo reizi vēstures avotos tie parādās 836. gadā pirms Kristus, ka Asīrijas ķēniņš Šalmenesers III ziņo par kariem pret mēdiešiem.

Mēdiešu ķēniņš Siaksers bija tas, kurš savienībā ar Babilonas Nabopolasaru 612. gadā iznīcināja Ninivi. Siaksera dēls Astjagess uzturēja Mēdijas pārsvaru pār persiešiem, līdz persietis Kīrs 553. gadā pirms Kristus pret viņu sadumpojās. Laikā, kad Daniēls redzēja simbolisko „pa pusei paslējušos” lāci, dominējošā vara bija persieši.

Babilonijas iekarošanas laikā dalītās valsts vadītājs bija Kīrs, kaut gan Bībelē rakstīts, ka Babilonas pilsētu pārvaldīja mēdietis Dārijs. (Daniēla 6: 1) Līdz šim arheologi nav atraduši uzrakstus, kas ziņotu par kādu mēdiešu ķēniņu Dāriju, taču nākotnes atklājumi varētu šo Rakstu teikumu izgaismot plašāk.

Laikam ejot, persiešu pārkums kļuva neapstrīdams. Dārijs I, Kserkss un Artakserkss – viņi visi bija persiešu ķēniņi. Lāča augstākā puse neapšaubāmi attiecināma uz Persijas vadošo lomu.

Lācim „mutē starp zobiem... bija trīs ribas.” (Daniēla 7: 5) Medopersijas armija veica lielus iekarojumus un savu varu nostiprināja, nosacīti iznīcinot trīs valstis. Pirmā krita Līdija. Līdijas galvaspilsēta bija Sardas. Aliata un Krēza valdīšanas laikā Līdijas valsts teritorijā ietilpa gandrīz visas zemes, ko mēs tagad pazīstam kā Turciju, taču 546. gadā pirms Kristus persietis Kīrs Sardas iekaroja.

Nākamā 539. gadā krita Babilonija, un trešā bija Ēģipte. Kīra dēls Kambīzs 525. gadā to iekaroja, uzsākdams 27. dinastiju.

SPĀRNOTAIS LEOPARDS AR ČETRĀM GALVĀM

Tad atklāsmē Dievs parādīja Daniēlam Maķedonijas valsts paplašināšanos Aleksandra Lielā vadībā. „Pēc tam es redzēju vēl vienu, tas bija kā leopards, kam uz muguras četri putna spārni. Zvēram bija četras galvas, un viņam tika dota vara.” (Daniēla 7: 6)

480. gadā pirms Kristus Kserkss, kas Bībelē Esteres grāmatā saukts par Ahasvēru, uzsāka varenu iebrukumu Grieķijā. Saskaņā ar grieķu vēsturnieku Hērodotu, Kserksa armijā skaitījās kādi pieci miljoni vīru, ieskaitot palīgpersonālu un pavadonius. (Mūsdienās gan tiek uzskatīts, ka īsti tik daudz viņu tur tomēr nebija.) Lielā armija kā milzīgs lācis slampāja pāri Helespontam (ko tagad sauc par Darnadeļiem) uz Maķedoniju, pie Termopilu kalnu pārejas sakaujot drosmīgo Leonīdu. Tālāk persieši devās lejup uz Atēnām un nodedzināja Akropoli. Taču iebrukuma iznākumu izšķīra nevis persiešu sauszemes spēku uzvaras, bet Salamīnas jūras kauja. Veiklās grieķu laivas metās virsū apjukušajai persiešu flotei un to iznīcināja. Bažās, ka grieķi tam nogriezīs atpakaļceļu uz Persiju, Kserkss atkāpās. Drīz pēc tam kaujā pie Platajas arī sauszemes spēki tika sakauti un padzīti.

Grieķi nevarēja aizmirst un piedot Atēnu nodedzināšanu, un 333. gadā Filipa jaunākais dēls Aleksandrs šķērsoja Helespontu un kaujā pie Granikas upes sakāva persiešus. Taču Dārijs III izglābās un pārkārtoja spēkus, un pie Isas vēlreiz cīnījās ar Aleksandru. Tālāk Aleksandrs ieņēma Ēģipti, un 331. gadā Gaugamelas jeb Arbelas kaujā galīgi sakāva Dāriju. Atriebjoties par Atēnu dedzināšanu, Aleksandrs nodedzināja krāšņo persiešu pilsētu Persepoli.

Visās šajās kaujās atklājās lāča un leoparda tēlu piemērotība. Lācis ir spēcīgs, bet salīdzinoši lēns dzīvnieks. Leopards ir viens no ātrākajiem skrējējiem dzīvnieku starpā. Aleksandra panākumus galvenokārt noteica disciplinēto Maķedonijas karavīru ātrums salīdzinājumā ar lielo, bet smagnējo persiešu armiju.

Kad Aleksandram visa pasaule bija pie kājām, viņš 32 gadu vecumā negaidīti nomira, neatstādamas tronim nevienu mantinieku. Nākamos 22 gadus notika cīņa par centralizētu impērijas pārvaldi, bet neatradās neviens tik spēcīgs vadītājs, kas spētu valkāt Aleksandra mantiju. 301. gadā pirms Kristus sākās nenovēršama valsts sašķelšanās. Impēriju četrās daļās savā starpā sadalīja Aleksandra ģenerāļi Kasandrs, Lisimahs, Seleuhs un Ptolemajs, kā to bija ainojis četrgalvainais leopards.

ŠAUSMĪGI STIPRAIS ZVĒRS

Novājinātā impērija nevarēja cerēt saglabāt savu neatkarību no pieaugošās Romas varas. Daniēls raksta: „Pēc tam nakts parādībā es redzēju – lūk, ceturtais zvērs – baiss, šaušalīgs un varen stiprs! Tam bija milzīgi dzelzs ilķņi.” (Daniēla 7: 7)

168. gadā pirms Kristus Romas dzelzs monarhija pie Pidnas sakāva grieķu spēkus un pārņēma varu Vidējos Austrumos. Tā cietsirdīgi valdīja vairāk nekā četrus gadsimtus.

Taču pat Romai bija jāsabruk. Daniēls raksta, ka vārdā nenosauktajam zvēram bija „desmit ragi” (7. pants), kas ainoja, ka „no šīs valstis celsies desmit valstis.” (24. pants)

Iekšēji degradējusies, dažādu grupējumu cīņu un reliģiju pretrunu sašķelta, Roma nespēja stāties pretī tās varu ārdošajiem barbaru uzbrukumiem. Vestgoti iekaroja Itāliju, vandāļi pakļāva Ziemeļāfriku, huņņi – Galliju, un vēl citas ciltis - pārējās impērijas daļas. Kad 476. gadā tika gāzts pēdējais imperators, Romas impērija pārstāja pastāvēt.

MAZĀIS RAGS

Visi līdz šim pieminētie notikumi risinājās politiskā arēnā, taču turpmāk divainas lietas notika reliģiskajā pasaulē, kas radīja arī tālejošas sekas politikas jomā. Daniēlam tika rādīta kādas jaunas varas rašanās.

„Es aplūkoju ragus – un redzi, starp tiem aug vēl viens mazs radziņš! Trīs no iepriekšējiem ragiem tika izrauti.” (8. pants)

Nevajadzētu būt grūti šo ragu identificēt, jo tā aprakstā ir vairāk pazīmju kā jebkurai iepriekšējai valstij.

Tā „nebūs līdzīga citām”. (23. pants) Citas valstis bija izteikti politiskas. Pravietojuma turpinājums nepārprotami norāda, ka šai jābūt pirmkārt reliģiskai varai.

Tai jārodas starp desmit valstīm, un trīs no tām jāiznīcina. (8. pants)

Šiem trim norādījumiem, šķiet, atbilst tikai viens skaidrojums. Šeit tiek paredzēts, ka politisku varu iegūs kristīgā Baznīca ar galveno pārvaldi Romā.

Gandrīz trīs gadsimtus pagāniskā Roma bija centusies kristīgo ticību iznīcināt, taču draudze turpināja augt un zelt. Kad par imperatoru kļuva Konstantīns, viņš nolēma, ka kristietība ir pietiekami populāra, lai to pieņemtu par valsts reliģiju. Turpmākajos gados arī Eiropas valstis pievērsās kristietībai, taču trīs no tām stingri turējās pie Ariāna teoloģijas un atteicās atzīt Romas bīskapa varu. Tie bija vandāļi, austrumgoti un heruļi. Pāvesta ietekmē romiešu armija tika nosūtīta viņus iznīcināt. Trīs valstis tika iekarotas – „izrautas”.

LIELĪGI VĀRDI

Daniēls turpina, teikdams: „Šim radziņam bija tādas acis kā cilvēkam un mute kā lielībniekam.” (8. pants) Lielīgie vārdi tika runāti „pret Visuaugsto”. (25. pants)

Tas nav Romas Baznīcas draudzes locekļu ainojums. Ir daudz dievbijīgu Baznīcas piederīgo, kuru ticība un taisnā dzīve atklāj, ka viņi ir patiesi, uzticīgi kristieši. Drīzāk pravietojums norāda uz Baznīcas dogmām. Daudzi draudzes locekļi un pat priesteri, iespējams, neapzinās, ka dažas lietas debesu skatījumā ir „lielīgas runas” pret Dievu un Jēzu Kristu.

1943. gadā Austrālijas Katoļu patiesības biedrība ir publicējusi bukletu, kura autors ir Viņa Svētība Roberts Našs. Citējam no 8. un 9. lappuses:

„Šis apgalvojums ir loģisks transsubstanciācijas (mācības, ka maize nav Kristus miesas simbols, bet tā burtiski pārvērtusies Kristus miesā) doktrīnas rezultāts. Tā ir šķietami nevainīga mācība, bet, novesta līdz maksimumam, patiesi pauž iedomību, apgalvojot, ka priesterim ir vara radīt Kristu.”

Nākamā iezīme minēta 25. pantā. Ar mazo ragu ainotā vara „deldēs Visuaugstā svētos”.

Neviens nevar noliegt, ka Baznīca gadsimtu gaitā ir bijusi ārkārtīgi neiecietīga. Kristietības laikmetā tika mocīts un nonāvēts daudz lielāks skaits cilvēku nekā pagāniskās Romas valdīšanas laikā. Valdieši Itālijā, hugenoti Francijā un protestanti Anglijā – visus viņus vajāja Romas Baznīca.

MĒĢINĀJUMS MAINĪT DIEVA LIKUMU

Mazā raga vara arī „grasīsies mainīt gan laikus, gan likumus.” (25. pants) Parlamentārieši ik dienas maina valsts likumus, taču acīmredzot tas nebūs attiecināts uz šādiem likumiem. Tā kā mazais rags ir reliģiska vara, šeit būs domāti Dieva likumi. Desmit baušļi, kurus Dievs deva Mozum Sinaja kalnā, ir visu pārējo likumu pamats. Pirmie baušļi iezīmē, kā cilvēcei jāgodā tās Radītājs; turpmākie izsaka pienākumus pret līdzcilvēku.

Izlasot visus desmit baušļus 2. Mozus 20: 1-17, ir atrodams tikai viens, kurā pieminēts laiks. Vienīgais desmit baušļos minētais laiks ir sabata diena. Dieva likums saka: „Sešas dienas strādā un dari visu savus darbus, bet septītā diena ir sabats Kungam, tavam Dievam.” (2. Mozus 20: 9, 10) Vai Baznīca ir mēģinājusi šo laiku mainīt? Saskaņā ar tās pašas atzišanos – jā.

1939. gadā tika publicēts kāda ļoti populāra katehisma 13. izdevums. Grāmata saucas „Katoliskās mācības katehisms jaunatgrieztajam.” („The Convert's Catechism of Catholic Doctrine”) Lasām 50. lappusē:

J. Kura diena ir sabats?

A. Sabats ir sestdiena.

J. Kādēļ mēs sestdienas vietā ievērojam svētdienu?

A. Svētdienu sestdienas vietā mēs ievērojam tādēļ, ka katoļu baznīca Lāodikejas koncilā (336. gadā) pārcēla svētumu no sestdienas uz svētdienu.

J. Kādēļ katoļu baznīca aizstāja sestdienu ar svētdienu?

A. Baznīca sestdienu ar svētdienu aizstāja tādēļ, ka Kristus no mirušajiem uzcēlās svētdienā, un Svētais Gars uz apustuļiem nonāca svētdienā.

J. Kā varā baznīca sestdienu aizstāja ar svētdienu?

A. Baznīca sestdienu aizstāja ar svētdienu tā dievišķā spēka pārpilnībā, kuru Jēzus Kristus viņai ir devis.

Tātad ja mēs Baznīcai jautājam: „Vai jūs mainījāt sabatu no sestdienas uz svētdienu?”, Romas baznīca atbild: „Protams, mēs to mainījām – Lāodikejas koncilā 336. gadā.”

KĀ NOTIKA MAINĪŠANA

Tas nenozīmē, ka visa kristīgā pasaule ievēroja bībelisko septītās dienas sabatu līdz pat ceturtajam gadsimtam, un tad pēkšņi pārgāja uz pirmo dienu. Nē, tās bija pakāpeniskas pārmaiņas. Pirmkristieši turēja svētu septīto dienu, taču, kristietībai izplatoties romiešu pasaulē, daudzi bijušie saules pielūdzēji joprojām godāja svētdienu, saules dienu.

Cits faktors bija Romas impērijā notiekošās vajāšanas gan pret jūdiem, gan kristiešiem. Kristiešiem likās pietiekami ar vajāšanām pret viņiem pašiem, lai tie vēl uzņemtos kādu iezīmi, kuras dēļ tos varētu sajaukt ar sabatu ievērojošiem jūdiem. Šī iemesla dēļ svētdiena pamazām kļuva populārāka par septītās dienas sabatu, un beidzot Baznīca ar Lāodikejas koncila lēmumu šai maiņai uzlika apstiprinājuma zīmogu.

JĒZUS ŠO DIENU NEPĀRCĒLA

Daži kristieši jūtas diezgan šokēti, uzzinot, ka svētdienas kā svētās dienas ievērošana ir tikai Baznīcas tradīcija. Ja viņi par šo jautājumu ir domājuši, tie, iespējams, pieņem, ka šo pārcelšanu veicis Jēzus Kristus. Taču Jēzus ļoti skaidri paziņoja, ka viņš Dieva likumā neveic nekādas izmaiņas.

Kalna runā Jēzus teica: „Nedomāji, ka es esmu nācis atmest bauslību vai praviešus, es neesmu nācis tos atmest, bet piepildīt.” (Mateja 5: 17) Pirms pašas savas nāves viņš sacīja: „Es esmu turējis sava Tēva baušļus.” (Jāņa 15: 10)

Un vēl Jēzus sacīja: „Jo patiesi es jums saku: iekāms debesis un zeme zudīs, pat vismazākais burts vai rakstu zīme no bauslības nezudīs, līdz tas viss notiks.” (Mateja 5: 18)

Ebreju alfabēta vismazākais burts ir *jota*, izmērā tikai nedaudz lielāks par komatu. Rakstu zīme ir ebreju burta daļa, kas atšķir dažus citādi pilnīgi vienādos burtus – mazs „radziņš”.

Ir vērts atzīmēt, ka ceturtajā bauslī ebreju vārdam *septītā* ir divi vismazākie burti (*jotas*) un viena rakstu zīme („radziņš”). Vārdu *septītā* nav paredzēts mainīt uz *pirmā*. Jēzus teica, ka no vārda *septītā* nezudīs pat ne vismazākais burts, ne radziņš, jeb, mūsu valodā sakot, neviena punkts uz *i* un neviena garumzīme. Septītā diena joprojām ir bībeliskais sabats.

APUSTUĻI ŠO DIENU NEPĀRCĒLA

Kāds varētu domātu, ka apustuļiem pēc Jēzus augšāmcelšanās tika dotas pilnvaras šo dienu pārcelt. Taču Bībelē nav neviena panta, kas sacītu, ka viņi to būtu darījuši vai ievērojuši pirmo dienu kā pielūgsmes dienu. Taisni pretēji – Pāvils rakstīja: „Tā sabata miers ir saglabāts Dieva tautai, lai tajā ieietu.” (Ebrejiem 4: 9) Pāvils šeit lieto grieķu vārdu *sabbatismos*, kas nozīmē

sabata turēšana. Tātad septītās dienas sabats nav pagājis vai ticis mainīts. Tas joprojām ir saglabāts Dieva tautas mieram.

VAI TAM IR KĀDA NOZĪME?

Var rasties jautājums: „Vai tam vispār ir kāda nozīme, kuru dienu es ievēroju? Galvenais, ka man viena nedēļas diena ir svēta.”

Ja mēs atzīstam Bībeles autoritāti, tad mums nākas secināt, ka tam ir gan nozīme.

Pirmkārt – tas ir Dieva autoritātes atzīšanas jautājums. Ja Dievs mums pavēl ievērot septīto dienu, vai varam sagaidīt, ka viņš būs priecīgs, ja mēs tā vietā ievērosim pirmo dienu?

Otrs jautājums – ko mēs no tā saņemam. Pēc radīšanas „septīto dienu Dievs svētīja un darīja to svētu.” (1. Mozus 2: 3) Nekur Dievs nav teicis, ka viņš darītu svētu pirmo dienu, un arī cilvēka spēkos nav to darīt svētu. Vienīgi Dievs var kaut ko darīt svētu. Cilvēks arī nevar piešķirt svētību dienai, kuru Dievs nav svētījis. Mēs varam ievērot jebkuru no septiņām dienām kā svētu dienu, bet mēs nevaram saņemt svētību no dienas, kuru nav svētījis Dievs.

Turklāt vēl pastāv arī mīlestības jautājums. Jēzus Kristus ir ne tikai Dieva Dēls – viņš ir arī Dievs. (Jāņa 1: 1-3) Ar prātu nav aptverams, ka viņam – Dievam – vajadzēja kļūt par cilvēku. Kāda neiedomājama augstsirdība! Padomāji, kādas mokas viņš izcietā pie krusta! Tam vajadzētu mūsos raisīt pateicību un mīlestību. Un Jēzus teica: „Ja jūs mani mīlat, turiet manus baušļus.” (Jāņa 14: 15)

Papildus lasāmviela:

[Ar kuru dienu sākas nedēļa?](http://zurnals-bibele.blogspot.com/2010/02/par-dienu-skaitisanu.html)

<http://zurnals-bibele.blogspot.com/2010/02/par-dienu-skaitisanu.html>

Nirnbergas rātsnams:

By Ximeg (Own work) [CC BY-SA 3.0 (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0>)], via Wikimedia Commons

Babilonas lauva:

"Passing lion Babylon AO21118" by Unknown - Jastrow (2006). Licensed under Public Domain via Commons -

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Passing_lion_Babylon_AO21118.jpg#/media/File:Passing_lion_Babylon_AO21118.jpg

Kīra cilindrs (uzraksts apstiprina Kīru kā likumīgo valdnieku pār Babiloniju)

"Cyrus Cylinder" by Photograph by Mike Peel (www.mikepeel.net). Modifications by ماند فی. Licensed under CC BY-SA 4.0 via Commons -

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Cyrus_Cylinder.jpg#/media/File:Cyrus_Cylinder.jpg

Maķedonijas Aleksandrs:

"Alexander the Great mosaic" by Unknown - The Guardian (DEA/G Nimatallah/De Agostini/Getty Images). Licensed under Public Domain via Commons - [https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Alexander the Great mosaic.jpg#/media/File:Alexander the Great mosaic.jpg](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Alexander_the_Great_mosaic.jpg#/media/File:Alexander_the_Great_mosaic.jpg)

Romas Kolizejs:

CC0 Public Domain